

DANI ATKINS

Een

ROMAN

hemel

Zij was zijn
hele wereld...

vol

Kan hij weer
liefde vinden?

sterren

Dani Atkins

Een
hemel
vol
sterren

Vertaald door Nannie Nieland-Weits

De Fontein

I

Alex

Als hij het had geweten, had hij alles anders gedaan. Hij zou haar steviger omhelsd, haar langer gekust of haar gewoon in zijn armen gehouden hebben. Haar niet hebben laten gaan. Als hij het had geweten.

Maar in de zonovergoten keuken waren Alex' lippen vluchtig langs de hare gegaan, alsof er in de komende decennia nog duizenden kussen zouden volgen. Alsof ze elkaar nog zouden kussen, wanneer haar haar met grijs doorschoten en zijn haar dunner en zijn buik dikker zou zijn.

Hij zat op zijn hurken om het sinaasappelsap op te dweilen uit het glas dat Connor net met zijn elleboog had omgestoten, toen Lisa de keuken binnenkwam. Ze nam de situatie op, zag het heerlijke sap van Del Monte op de tegels in ruitpatroon druipen en de tranen in de ogen van haar zoon staan. Connors onderlip trilde.

'Niemand is boos op je, kanjer. Het was een ongelukje.' Alex keek zijn vrouw aan, met een veelzeggende blik. *Dat bedoel ik nou, als ik hem te gevoelig noem.*

Haar korenbloemblauwe ogen flitsten haar antwoord terug. *Hij is nog maar zes en hij vindt het vreselijk als er iets fout gaat. Laat toch gaan.*

'Kom, ik doe het wel,' had Lisa gezegd, terwijl ze haar hand uitstak om de doek van Alex over te nemen. Ondertussen breidde de plas sinaasappelsap zich eerder uit dan dat hij minder werd.

Alex had naar haar opgekeken. Zijn ogen dwaalden van de

stiletto's met rode zolen, waardoor ze aan het eind van de dag last van haar tenen zou hebben, naar het beige mouwloze jurkje. Het was de perfecte outfit voor iemand die op een expositie in Londen het woord zou voeren, maar minder geschikt voor plakkerige klusjes in de keuken.

'Laat mij het maar doen, schat.' Hij wierp een blik op zijn horloge, waardoor hij nog een paar kostbare seconden verspilde waarin hij zijn vrouw had kunnen aankijken. 'Je kunt beter voortmaken, want anders mis je de trein nog.'

Hij had gelijk en toch had ze gearzeld. Had ze het gevoel, het moment waarop het zand in de zandloper eruit begon te lopen?

'Je moet toch met die van 7.48 uur?'

Lisa had geknikt en in één beweging haar laptotas en haar autosleutels opgepakt.

'Ik wil graag met je mee, mammie. Ik wil de modellen van de planeten en de maan zien.'

Lisa nam de tijd om naast Connors stoel neer te hurken. Alex vond het fijn dat ze dat nooit vergat. Altijd ging ze op haar hurken zitten om letterlijk en figuurlijk op zijn niveau met hem te praten. Hij nam zich steeds weer voor die gewoonte over te nemen, maar hij leek het telkens weer te vergeten.

'Dat weet ik, schat. Maar ik ga het zo druk hebben met die saaie lezing geven. Er blijft helemaal geen tijd over om samen de coole dingen te bekijken. Volgend jaar,' fluisterde ze. Ze boog voorover en drukte een kus op het ruige, rossige haar van haar zoontje. 'Volgend jaar gaan jij en ik samen naar de Astronomiebeurs. Dan gaan we met de trein en blijven we de hele dag bij één stand staan kijken. Jij en ik, met ons tweetjes.' Lisa trok met een roze gelakte vingernagel een kruis over haar hart. 'Beloofd.'

Alex hield zijn hoofd afgewend om zijn glimlach te verbergen, want hij wist maar al te goed hoe opgewonden zijn drieëndertigjarige vrouw was over *die saaie lezing*. Ze had avond aan avond geoefend, de laptop tussen hen ingeklemd in bed, terwijl ze het over zwarte gaten, supernova's en maanzeeën had met een passie die zijn hart deed opzwellen van trots dat deze intelligente en mooie vrouw de zijne was.

Inmiddels kende hij haar toespraak bijna even goed als zij. ‘Je gaat het fantastisch doen,’ had hij de vorige avond tegen haar gezegd, waarna hij zich naar haar toe boog en voorzichtig haar laptop dichtklapte.

‘Maar ik moet nog...’ begon ze, maar haar protest werd gesmoord door zijn mond op de hare. ‘Nou, goed dan,’ vervolgde ze met een zucht van geluk, terwijl ze haar handen onder de zoom van zijn T-shirt liet glijden om zijn rugspieren te voelen. ‘Ik kan altijd nog improviseren.’

‘Wens me succes,’ zei Lisa nu, terwijl ze soepel omhoogkwam op haar torenhoge hakken, die het verschil in lengte tussen hem en haar tot een paar centimeter beperkten. Ze boog zich voorover om hem te omhelzen en hulde hem in een wolk van het parfum dat ze alleen bij speciale gelegenheden op had. En dit *was* een speciale dag voor haar; hij zag het aan de schittering van nerveuze spanning in haar ogen.

Hij trok haar tegen zich aan. Zijn hart trok eigenaardig samen, toen haar vertrouwde welvingen zich naar hem voegden, als in een yin-yangsymbool. Hij liet haar los met een tegenzin die hij niet kon verklaren.

‘Heel veel succes – je kunt het!’ zei hij en hij eiste nog één kus op, voordat ze vertrok.

Het geluid van haar lach ging met haar mee de gang door, terwijl ze naar de voordeur liep. Dat waren de laatste woorden die hij die morgen tegen haar zei.

Connor vond het kennelijk leuk dat hij deze keer was toevertrouwd aan de zorg van Ouder Nummer Twee, die duidelijk minder geschikt was voor de taak en er twee keer zo lang over deed als zijn mama om hem klaar te maken voor school. Afgezien daarvan had Alex het idee dat hij bonuspunten scoorde, omdat hij op Connors aanmerkingen op de ‘rare smaak’ van zijn tandenborstel inging en omdat hij de ontbrekende schoen voor school wist te vinden, die vreemd genoeg onder zijn kussen bleek te liggen.

Ondanks het feit dat ze al in de auto gestapt en weggereden

hadden moeten zijn, nam Alex alle tijd om de glimmende zwarte schoen aan de bungelende voet van zijn zoon te schuiven en de veter te strikken.

‘Alles in orde, kerel? Er zit je toch niets dwars wat school betreft?’

Connors scharende voeten vielen stil, wat Alex een rilling van paniek bezorgde. Zijn zoon was een rustige, intelligente jongen, van het soort dat aanbeden werd door onderwijzers en door andere kinderen op afstand werd gehouden. Hij had een paar schoolvriendjes, maar zowel Alex als Lisa had hem ook helemaal alleen aan de rand van het speelterrein zien staan wachten tot hij werd opgehaald.

Even wenste Alex dat Lisa niet die vroege trein had hoeven nemen, omdat zij veel beter in deze dingen was dan hij. Vanaf het moment dat de verloskundige haar pasgeboren zoon in haar armen had gelegd, was er een onverbreekelijke band tussen zijn vrouw en kind geweest. Hij had zich nooit buitengesloten gevoeld en toch wist hij dat Connor zijn mama veel meer nodig had dan zijn papa. ‘Dat wordt allemaal anders, wanneer hij moet leren zich te scheren of in te parkeren of iemand mee uit te vragen,’ had Lisa voorspeld. ‘Dan komt het op jou aan, lieverd.’

Aangezien geen van die dingen zich binnenkort zou voordoen, had Alex nog steeds het gevoel dat er een reusachtige L-sticker op zijn rug was geplakt; ondertussen doorstond Lisa de ouderschapstest met glans.

‘Mijn buik voelt een beetje raar,’ gaf Connor toe en hij wreef over zijn maag.

‘Alsof je misselijk wordt?’

‘Nee. Het voelt alsof ik iets gegeten heb dat wriemelt.’

Met deze woorden beschreef hij precies het rare gevoel dat Alex zelf had gehad in de keuken. Stuntelig drukte hij zijn hand tegen Connors voorhoofd, iets wat hij Lisa wel honderd keer had zien doen. Voor zover hij wist, had zijn zoon een normale temperatuur.

‘Waarom zouden we het niet aan mevrouw Anderson vertellen, wanneer we bij school aankomen? En als je je later nog

steeds niet goed voelt, kan ik je toch komen halen? Vandaag ga ik vanuit huis werken.'

Zelfs terwijl Alex bezig was te controleren of Connors gordel goed vastzat, vroeg hij zich af of hij Lisa moest bellen om haar te vragen of hij de juiste beslissing had genomen. Hij wierp een blik op het klokje op het dashboard, toen hij zijn eigen gordel om deed. De kans bestond dat ze nu al op het perron stond, maar als hij haar vertelde dat Connor zich niet goed voelde, zou ze de expositie onmiddellijk laten varen en naar huis komen om bij hem te zijn, daarvan was hij overtuigd. Vastbesloten schudde Alex zijn hoofd. Lisa had te lang en te hard gewerkt voor deze vorm van erkenning en hij zou dit grootse moment niet van haar afnemen om zoiets onbenulligs als een 'wriemelende' maag – of het nou zijn maag was of die van Connor. Ze konden zich wel een dag zonder haar redden.

'Natuurlijk zullen we hem in de gaten houden. Maar dit soort dingen gaat vaak vanzelf over, als ze eenmaal bij hun vriendjes zijn.'

Alex keek snel naar Connor, die alleen aan een laag tafeltje zat en zijn hand uitstak naar een pot vol potloden en een vel papier. Heel wat kinderen renden als dollen door het lokaal; andere waren aan het graven in kratten met blokken, boeken en verkleedkleden. Connor was het enige kind dat zat.

'Het is een heel zoet jongetje,' bevestigde mevrouw Anderson met een warme klank in haar stem. Ze stopte even om twee kinderen, die er als toekomstige overlastplegers uitzagen, uit elkaar te halen. 'Om eerlijk te zijn, meneer Stevens, ik zou er wel wat meer zoals Connor in de klas willen hebben,' vertrouwde ze hem lachend toe.

Net als altijd voelde Alex zich weer als een reus in Lilliput, toen hij zich langs stoeltjes die even laag waren als melkkrukjes en tafeltjes die net tot zijn knieën reikten een weg baande om zijn zoon gedag te zeggen. Connors hoofd was diep over zijn tekening gebogen; je zag alleen zijn verwarde haardos. Had Alex eraan gedacht er een kam door te halen, voordat ze van huis

gingen? Waarschijnlijk niet, zo te zien.

Gelukkig herinnerde Alex zich wel dat afscheidskussen alleen in de beslotenheid van de auto waren toegestaan. Daarom woude hij alleen even door Connors haar, dat toch al slordig zat. 'Ik ga nu, kanjer.'

Connor keek op van het blad papier, dat hij had bedekt met dikke waskrijtstrepen. Het was een tekening die Alex al talloze keren had gezien. Varianten ervan bedekten de wanden van de slaapkamer van zijn zoon en andere waren met magneetjes op de deur van hun koelkast bevestigd, naast het door Lisa gekrabbelde boodschappenlijstje. Voor de zoveelste keer had Connor de maan gevangen in een inktzwarte lucht, maar niet op de manier waarop een kind van zijn leeftijd de planeet meestal uitbeelde. Dit was geen stralende halvemaan waar een koe blij overheen kon springen en ook niet zoiets als een rond kaasje met een lachend gezichtje; dit was zoals in het echt, met schaduwen, vulkanen en realistisch uitziende kraters.

Behalve haar volle mond en haar onmogelijk lange wimpers had Connor van zijn moeder de liefde voor astronomie geërfd. Opeens begreep Alex waar dat geheimzinnige gewriemel in zijn maag vandaan kwam. Connor vond het duidelijk heel erg dat hij niet met Lisa mee had mogen gaan naar de Astronomiebeurs.

Alex' auto was de laatste die op het parkeerterrein van basisschool The Meadows was blijven staan. Hij sprintte erheen over het asfalt en wist nog net de eerste dikke regendruppels te ontwijken die de hemel een dreigende loodgrijze kleur hadden gegeven. Hij had veel langer met Connors juf gepraat dan hij zich had gerealiseerd, want het nieuws van negen uur was al geweest, toen de autoradio tot leven kwam. Hij zette de ruitenwissers aan, terwijl de omroeper mogelijk zware regenbuien voor later in de morgen voorspelde.

'Je meent het,' zei hij met een grimas, door plassen rijdend die diep genoeg waren om een ongelukkige voetganger die voorbijliep tot op het hemd nat te maken. Lisa zou tenminste de ergste regen gemist hebben, dacht hij; warm en droog zou ze nu in

de trein zitten. Waarschijnlijk neemt ze haar toespraak voor de honderdste keer door, dacht hij met een glimlach op zijn gezicht.

Na al die weken van voorbereiding voor de expositie vroeg hij zich af of ze het als een anticlimax zou ervaren weer door te gaan met het kinderboek over sterrenkunde waar ze de afgelopen acht maanden aan had gewerkt. En weer glimlachte hij, omdat hij wist dat Lisa even enthousiast was over dat project als over wat dan ook dat op haar pad kwam.

Hoewel het boek nog lang niet klaar was, had hij toch al de bladzijde met de opdracht gezien, bij toeval, een paar dagen geleden, toen hij op haar bureau naar iets zocht. Er was een tijd geweest waarin hij zich gegeneerd zou hebben voor de tranen die in zijn ogen sprongen, toen hij las: *voor Alex en Connor, van wie ik houd tot naar de maan en terug*. Maar dat was zijn oude ik: een geharde kerel, die zich als macho voordeed, maar door Lisa ogenblikkelijk was doorzien. Op de een of andere manier had zij altijd geweten dat er onder dat stoere uiterlijk een man schuilging op wie zij verliefd zou kunnen worden. En godzijdank was dat gebeurd, want vóór haar was zijn leven even kleurloos geweest als een foto in sepia in vergelijking met de kleurige versie die hij nu met plezier beleefde.

We zouden vanavond iets moeten vieren, besefte Alex plotseling. Hij nam zichzelf kwalijk dat hij er niet eerder aan had gedacht. Als de rollen omgedraaid waren geweest, had Lisa ongetwijfeld een groot feest voor hem georganiseerd én zou ze al hun kennissen hebben uitgenodigd. Het was te laat om nog aan zoiets te beginnen, maar op zijn minst kon hij een tafeltje voor hen drieën reserveren bij dat Italiaanse restaurant waar zij zo graag kwam.

Hij moest alleen te weten zien te komen hoe laat ze thuis zou zijn, maar ook al nam hij de gesprekken die ze onlangs hadden gehad nog zo vaak door, hij kon zich niet herinneren dat ze het tegen hem had gezegd. Geen probleem, hij zou haar bellen met een of andere smoes en langs zijn neus weg die vraag stellen. Op het moment dat hij de knop op het stuurwiel aanraakte om handsfree te bellen, schudde hij zijn hoofd al. Lisa zou hem doorzien, welke leugen hij ook vertelde. Ze had hem altijd door,

maar ze zou net doen alsof het niet zo was, hem in de waan latend dat hij haar toch had verrast. Ze kenden elkaar zo goed; het leek wel of ze ergens in de afgelopen negen jaar opgehouden waren twee aparte personen te vormen en op de een of andere manier in elkaar waren opgegaan.

‘Bel Lisa,’ zei hij, met een blik op het klokje, tegen zijn mobiele. Ze moest nog in de trein zitten en dus zou ze met hem kunnen praten. Behalve als ze...

‘Hallo.’ Haar stem, die vanuit elke luidspreker klonk, omhulde hem, vulde de auto.

‘Dag, schat, ik ben het. Ik vroeg me af of...’

‘Het spijt me. Zoals je waarschijnlijk al dacht, kan ik nu niet opnemen. Je weet dus wat je moet doen. Ik bel je gauw terug.’

Alex was behoorlijk aangeslagen, nu hij niet met haar kon praten, wat idioot was, omdat hij haar niet langer dan anderhalf uur geleden nog had gezien. Hij keek even naar de trouwring van platina aan zijn vinger en grijnsde vol zelfspot. *Je hebt me flink te pakken, schat*, gaf hij toe, opnieuw zijn hoofd schuddend.

‘Ik wilde je alleen maar nog eens succes wensen, wijffie. Ik hoop dat het allemaal goed gaat vandaag. Bel me, zodra je er tijd voor hebt.’ Hij stond op het punt de knop in te drukken om de verbinding te verbreken, toen een onverwacht gevoel als een indringer over al zijn wervels naar beneden trippelde. ‘Ik hou van je, Lisa,’ voegde hij snel toe.

Molly

‘Er was eens...’

Ik wachtte even, zij het niet voor een dramatisch effect, wat, zoals ik uit ervaring wist, volkomen overbodig was als je publiek een lokaal vol zesjarigen was. Ik stopte om dezelfde redenen waarom ik halverwege elke trap die ik opging moest stoppen, waarom rennen om een bus te halen niet meer dan een vage herinnering was en waarom het kastje in mijn badkamer niet met toiletartikelen, maar met medicijnen gevuld was. Als ik nog één bevestiging had willen hebben dat dit de juiste beslissing was, dan was die te vinden in mijn onvermogen om zelfs een zin van maar vier woorden uit te spreken zonder te moeten stoppen om op adem te komen.

Vierentwintig paar ogen keken naar me op. Deze keer zat er niemand te wiebelen en was er niemand aan het stoeien of zelfs maar aan het praten met iemand anders, terwijl het niet mocht. Met gekruiste benen zaten ze op de mat, geduldig wachtend tot ik met het verhaal zou beginnen. Het zou mijn laatste taak zijn als hun klasselerares en ze wisten best hoe belangrijk deze dag was. Ze waren jong – te jong om het woord cardiomyopathie uit te spreken en al helemaal om het te begrijpen – en toch gingen ze veel beter om met mijn vertrek dan de meeste van mijn collega’s.

‘Gaat u dood, juffrouw?’ Het was een vraag die de kinderen hadden durven stellen, ook al waren de andere leerkrachten op de basisschool Green Hills er te huiverig voor. Maar ik had gezien hoe bezorgd mijn collega’s keken, toen mijn eens zo

gezonde gelaatskleur was verbleekt tot de kleur van perkament en mijn lippen een blauwe waas hadden gekregen die niet door roze lipstick, hoe dik opgebracht ook, te verbergen was.

Zoals de meeste mensen die nog maar net dertig zijn, had ik nooit veel nagedacht over mijn eigen sterfelijkheid, totdat, anderhalf jaar geleden, een virus het pad van mijn toekomst had veranderd. Een virus – het klonk zo triviaal en onschuldig. De mensen kregen de hele tijd virussen, schudden ze van zich af en dachten er verder niet over na. Maar dit virus had zijn eigen agenda en nu werd mijn zorgvuldig uitgestippelde vijfjarenplan herschreven door mijn eigen lichaam.

Mijn familie had mij altijd koppig genoemd en waarschijnlijk hadden ze gelijk, want maandenlang ging ik rustig door en sloeg ik de raad van de dokter dat het tijd werd mijn werk neer te leggen in de wind. Pas toen er een kind was gevallen op de speelplaats, met bebloede knieën en een verstuikte pols als gevolg, een kind dat ik niet kon oprapen vanwege mijn lichamelijke toestand, drong de waarheid tot me door. Degenen die te lijden hadden van mijn weigering mijn beperkingen te aanvaarden waren degenen om wie ik het meest gaf: de kinderen.

‘En ze leefden nog lang en gelukkig.’ Ik had die woorden nog niet uitgesproken, of de schoolbel rinkelde.

Dit was gewoonlijk het startsein van wat het midden hield tussen de uitbraak uit een zwaarbewaakte gevangenis en de eerste dag van de uitverkoop. Maar verrassend genoeg rende er nu niemand als een gek naar de deur. In plaats daarvan gingen ze keurig in de rij staan, iets waartoe ik ze nooit had kunnen bewegen. Elk kind uit de klas wachtte geduldig op zijn beurt om mij te omhelzen ten afscheid. Geen enkele referentie op mijn cv zou ooit meer voor mij betekenen dan dit. Als dit echt mijn laatste ogenblik als onderwijzeres op een basisschool was, was het een fantastisch moment om weg te gaan.

Het was begonnen met de laarzen. Ze waren nieuw. Heerlijk, boterzacht, karamelkleurig leer, dat mijn kuiten streelde en ze omsloot als een handschoen. Telkens wanneer ik ze dichttriste,

kon ik met gemak het schrikwekkende prijskaartje vergeten dat eraan had gehangen. Ze vrolijkten me op. Met een lage hak, maar toch stijlvol, waren ze het standaardschoeisel voor naar het werk geworden.

Maar op een ochtend had de rits aan het linkerbeen strak en weerspanning aangevoeld. Ik herinner me dat ik mijn wenkbrauwen fronste tussen het wrikken door. Zulke dure laarzen moesten toch veel langer meegaan dan een paar weken. Uiteindelijk wist ik de rits zo ver te krijgen dat hij omhoog gleed, maar bij het andere been moest het wéér... Daarna dacht ik er niet meer aan, minstens tien uur lang.

Die avond was ik nadat ik thuis was gekomen tegen de voordeur in elkaar gezakt, toen ik hem achter me dichttrok. Ik was gesloopt door weer een hoestbui. Ik ving een glimp van mijn gezicht op in de spiegel die in de hal hing. Ik zag er verschrikkelijk uit en klonk nog erger. Als iemand die nog nooit de waarschuwendende tekst op zijn pakje sigaretten had gelezen. Toch had ik in mijn hele leven niet gerookt.

Het was geen wonder dat ik geveld was door een virus. Vrijwel iedereen die ik kende, had het een of ander. Gewoonlijk was mijn immuunsysteem behoorlijk goed in staat om de infecties af te weren die kleine kinderen graag, genereus en gedachteloos verspreidden, maar deze hoest bleek met geen mogelijkheid weg te krijgen te zijn. Mijn ribben begonnen pijn te doen van het gekuch 's nachts, waardoor ik amper sliep. Platliggen maakte het erger, maar zelfs als ik de nu overvollige kussens aan Toms kant van het bed gebruikte, werd het er niet beter op.

Het enige wat ik wilde, was mijn joggingbroek aantrekken en op de bank neerploffen. Toen ik de trap op ging, was het alsof ik een berg beklom. Hoewel het maar dertien treden waren, moest ik halverwege stoppen, terwijl ik mijn longen nog eens hard liet werken.

Ik stapte uit mijn jurk en liet hem in een slordige hoop op het tapijt liggen – ik had de energie niet meer om hem naar de wasmand te dragen. Tom zou dat niet goed gevonden hebben, maar de afgelopen zes maanden had ik me daar niet druk om hoeven maken.

Ik liet me op de rand van het bed zakken en boog voorover om mijn laarzen uit te trekken. Ik kreeg er geen beweging in. De ritsen die 's morgens haast niet omhoog hadden gewild, waren nu nog hardnekkiger: ze weigerden naar beneden te gaan. Na vijf minuten flink trekken was geen van de twee verder dan halverwege mijn kuiten. Door de inspanning werd het hoesten erger en tegen de tijd dat ik rechtop ging zitten was mijn voorhoofd bedekt met een laagje zweet.

Ik rukte zo hard aan de ritsen dat het me verbaasde dat ze niet stukgingen. Maar het alternatief zou zijn de laarzen af te snijden. Ik wriemelde met mijn tenen zodra mijn voeten vrij waren, stak beide benen naar voren en bestudeerde ze. Door al dat getrek waren mijn enkels opgezet; ze zagen er dik en rond uit. 'Sorry,' zei ik verontschuldigend tegen de beurse plekken, 'morgen doe ik lage schoenen aan.'

Zo begon het – met de laarzen.

De volgende morgen zagen mijn enkels er maar een heel klein beetje beter uit en begon ik van het hoesten een beklemd gevoel op mijn borst te krijgen bij het inademen. Het internet (waarop ik midden in de nacht, toen ik niet had kunnen slapen, was gaan zoeken) wist me te vertellen dat elke hoest die meer dan drie weken aanhield een bezoek aan de dokter noodzakelijk maakte. Ik keek naar mijn gezicht in de bewasemde spiegel in de badkamer en was me ervan bewust dat ik vrij zwaar op de wasbak leunde. 'Nog één week,' beloofde ik mijn uitgebluste spiegelbeeld, 'en dan zullen we die hoest bestrijden met antibiotica.' Toen ik dat zei, had ik er geen idee van dat de klok al tikte.

Voordat ik mijn ochtendjas weer aantrok, ging ik op de weegschaal staan. Een beetje verschrikt keek ik nog eens goed naar de cijfers op het scherm. Drie kilo? Was ik in nog geen week zes pond aangekomen? Hoe kon dat nou? Toen ik naar de slaapkamer terugging om me aan te kleden kon ik haast voelen dat er zich een wolk van ergernis boven me samenpakte. Toegegeven: sinds Tom was weggegaan, had ik veel minder vaak echt gekookt dan ik vroeger deed. Dus, ja, van een uitzondering was de afhaalmaaltijd bijna vaste prik geworden, maar ik had toch

niet zó slecht gegeten dat ik zó veel zwaarder moest worden?

Op de automatische piloot reikte ik naar een paar sneetjes brood om in het broodrooster te stoppen, voordat ik van gedachten veranderde en in plaats daarvan wat fruit pakte en een bekertje yoghurt uit de koelkast. Niet dat ik de laatste paar weken veel trek had gehad, wat mijn gewichtstoename nog zuurder maakte.

Een tijdsein op de radio herinnerde me eraan dat ik de deur uit moest. Ik verzamelde mijn spullen, terwijl ik door de fijne motregen de weg af keek. Het was me niet gelukt een plaatsje vlak bij huis te vinden en daarom stond mijn auto honderden meters verderop. De tas die ik over mijn schouder droeg, voelde aan alsof hij met goudstaven was gevuld. Ik moest twee keer stoppen: één keer om de tas om de andere schouder te hangen en de tweede keer, verontrustend genoeg, omdat ik buiten adem was. Tegen de tijd dat ik bij mijn auto was, moest ik wel toegeven dat er iets helemaal mis was. Elke inademing voelde alsof ik langzaam aan het verdrinken was.

Met vingers die trilden terwijl ik de nummers invoerde, pleegde ik twee telefoontjes: een naar het hoofd van de Green Hills School en een naar de huisartsenpost. Bij het tweede had ik geluk. Er had net een patiënt gebeld om haar afspraak af te zeggen; als ik er over tien minuten was, kon een dokter me meteen zien. *Misschien kan ik daarna toch nog naar mijn werk*, dacht ik, terwijl ik me zigzaggend een weg baande door het ochtendverkeer.

De dokter was nieuw, Pools en heel grondig. Haar accent maakte het moeilijk alles wat ze zei te ontcijferen, maar de uitdrukking op haar gezicht, toen ik schuifelend haar spreekkamer binnenging, als iemand die een jaar of vijftig ouder was dan op het scherm voor haar neus stond aangegeven, was niet mis te verstaan. Nadat ze me had onderzocht, sprak ze langzaam en zorgvuldig, wat opwoog tegen het accent, maar er was in de verste verte niets te begrijpen van wat ze zei.

‘Ik zou graag willen dat u naar het ziekenhuis ging.’

‘Bedoelt u dat u me doorverwijst?’ vroeg ik, me afvragend waarom ze haar hoofd schudde.

‘Nee. Ik bedoel vandaag. Meteen. Is er iemand bij u in de wachtkamer of iemand die u kan komen halen?’

De beklemming in mijn borst was zo sterk dat het me verbaasde dat er nog ruimte was om angst te registreren, maar op de een of andere manier glipte die toch naar binnen, als een vastberaden slang.

‘Nee. Ik... Ik ben hier zelf naartoe gereden. Kan ik niet gewoon naar het ziekenhuis rijden?’

Ze schudde het hoofd en reikte al naar de telefoon op haar bureau. ‘Dat acht ik niet raadzaam, mevrouw Kendall, eh... Molly. Ik denk dat ik maar beter een ambulance voor u kan bellen.’

Longontsteking, waarschijnlijk. Waarschijnlijk is het een longontsteking. Gedurende de tocht naar het ziekenhuis gingen de woorden van de huisarts als een stille mantra door mijn hoofd. Een longontsteking was niet best, dat gaf ik toe, maar ik was jong en gezond. Met antibiotica en rust zou ik er vrij snel van genezen.

Ze haalden me snel door de triage en nog steeds was ik naïef genoeg om te denken dat dat een goed teken was. Pas toen de arts van de spoedeisende hulp me vertelde dat ik naar de afdeling voor acute hartklachten mocht, begon ik te beseffen dat er echt iets mis was. Mijn hoofd tolde; ik had het gevoel dat ik in een nachtmerrie was beland waaruit ik op een gegeven moment vast weer zou ontwaken. Maar het werd alleen maar erger. Dat het waar was, drong pas door, toen ik dat eerste vreselijke telefoontje naar mijn moeder pleegde.

‘Dag mam, ik ben het.’

‘Molly?’ vroeg ze. In haar stem klonk ongeloof door. Het was niet alsof ze opheldering moest hebben – er was niemand anders op de wereld die haar ‘mam’ noemde; het was alleen dat ik op dat moment les had moeten geven in een lokaal vol levenslustige zesjarigen.

Er rolde een traan over mijn wang, terwijl ik me afvroeg wanneer of zelfs óf ik dat weer zou kunnen.

‘Schrik niet, mam, ik ben in het ziekenhuis.’

Ik zag voor me dat ze verbleekte en dat haar hand de hoorn

zo vast omklemde dat haar vingers wit werden.

‘Wat is er? Wat is er aan de hand?’

‘Ze zeggen...’ Ik slikte een paar keer krampachtig en de bittere smaak van tranen sijpelde mijn mond in. ‘Ze zeggen dat ik hartfalen heb.’

Voor de laatste keer maakte ik het lokaal aan kant. Vanaf morgen zou deze ruimte van de invalkracht zijn, die het schooljaar zou afmaken, en het was moeilijk niet een zweem van jaloezie te voelen, omdat iemand anders de reis zou voltooien die ik zeven maanden daarvoor met deze kinderen was begonnen.

Toen alles was opgeruimd, ging ik langzaam rechtop staan en ademde ik de vertrouwde geuren van het klaslokaal nog één keer in. Ik probeerde ze in me op te nemen en in mijn geheugen op te slaan. Er was er één die ik niet zou missen: de geur die altijd achter in het lokaal hing.

‘Ik denk dat we elkaar voorlopig niet meer zullen zien,’ zei ik plechtig tegen Gerald de woestijnrat. De mascotte van de klas keek even op van de eindeloze marathon die hij in zijn rad liep. In woestijnratjaren gerekend was Gerald beslist een bejaarde en ik had me veel te lang zorgen gemaakt over wat het met de klas zou doen, als hij het eind van het jaar niet zou halen. De ironie dat ik me meer zorgen om mijzelf dan om Gerald zou moeten maken, ontging mij niet.

‘Misschien ben je er nog wel, wanneer ik terugkom,’ zei ik, terwijl ik ten afscheid een reepje wortel tussen de tralies door liet glijden. ‘Als ik terugkom,’ voegde ik er zachtjes aan toe.

‘Natuurlijk kom je terug.’

Met een glimlach draaide ik me om naar de eigenaar van de stem met het onmiskenbare Australisch accent.

‘Zonder jou zou het hier niet meer hetzelfde zijn.’

Kyra Davies, lerares van groep acht, meer een vriendin dan een collega, legde de afstand in het klaslokaal in aanzienlijk minder stappen af dan ik nodig had gehad. Met haar lange, verwarde haren en haar gespierde, door de zon gebruinde ledematen zag

ze eruit alsof ze ergens over het strand had moeten joggen met een surfplank onder haar arm. In lichamelijk opzicht waren we tegenpolen: ik had kastanjebruin haar en zij was blond. Ik was kleiner en ronder en had een Engelse teint die geen kleur wilde aannemen. Maar het belangrijkste verschil was dat Kyra straalde van gezondheid.

Zonder iets te zeggen stevende ze op mijn bureau af, waar twee kartonnen dozen, die tot de rand gevuld waren met afscheidscadeaus van de leiding en de leerlingen, stonden te wachten. ‘Moeten die naar je auto?’ vroeg ze en ze pakte ze op met het gemak dat ik vroeger heel normaal had gevonden.

Ik knikte dankbaar, terwijl zij op elke heup een doos in balans hield.

Ik hield even in bij de deur van het lokaal, voordat ik de plafondlichten uitdeed. Weggaan op een moment dat ik het niet wilde, bleek veel pijnlijker te zijn dan ik had verwacht.

‘Jij hebt het verschil gemaakt,’ zei Kyra zacht. ‘Deze kinderen zullen je nooit vergeten.’

Ik stond op het punt haar tegen te spreken, te zeggen dat ik niet daarom verdrietig was, maar de ontkenning bleef ergens steken tussen mijn keel en mijn bewustzijn. Want vergeten worden, geen spoor nalaten van mijn aanwezigheid hier, was wél de vrees die me had bevangen. Die joeg me veel meer angst aan dan mijn hartkwaal ooit zou kunnen. Ik dacht dat die angsten opgeborgen waren op een plaats die mijn familie en kennissen nooit zouden ontdekken. Maar het leek erop dat mijn naasten ze toch konden zien.

Eerste druk november 2022

Oorspronkelijke titel *A Sky Full of Stars*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus Ltd, Londen

Copyright © Dani Atkins, 2021

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Nannie Nieland-Weits

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock, iStock. Bewerking Head of Zeus en De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6092 9

ISBN e-book 978 90 261 6093 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6094 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.